

*Истимският
среднощем Вик*

Самюъл Сноу и Ейгрийн Убънс

Истинският среднощем вик

Ето, Младоженецът идва, излезте да Го посрещнете

Самюъл Шефийлд Сноу

22-ри август, 1844 г.

МАРАНТА
МЕДИЯ

www.maranthamedia.bg

12-ти август, 2018 г.

Осветлениата кѣтека

Елѣн Уайт описва движението на Духа като приливна вълна в отговор на Среднощния вик на движението на седмия месец. Малко хора осъзнават колко мощно е било онова движение. Обърнете специално внимание на тези думи:

Надеждите ни вече се съсредоточиха върху идването на Господ през 1844 г. Това беше също времето за вестта на втория ангел, който викал, летейки всред небото: "Падна, падна Вавилон, онзи велик град." Откровение 14:8. За първи път тази вест беше прогласена от Божиите служители през лятото на 1844 г. **В резултат на това, мнозина напуснаха падналите църкви. Във връзка с тази вест беше даден „среднощният вик“ [Виж Матей 25:1-13.]: "Ето, Младоженецът идва; излезте да Го посрещнете." Във всяка част на страната беше дадена светлина относно тази вест, и викът подбуди хиляди. Мина от град на град, от село на село, и до най-отдалечените региони на страната. Достигна до учените и талантливите, а също и до неизвестните и скромните. Това беше най-щастливата година в живота ми. Сърцето ми беше пълно с радостно очакване; {Християнската опитност и учения на Елѣн Г. Уайт, с. 50, 51}**

Десетият ден от седмия месец, великият ден на умилостивението, времето на очистването на светилището, падащ се на 22 октомври 1844 г., се смяташе за времето на Христовото идване. Това беше в съгласие с вече приведените доказателства, че 2300-та денонощия трябваше да изтекат през есента, и заключението изглеждаше неоспоримо.

В притчата в Матей 25 глава младоженецът идва след времето на очакването и дрямката. Току-що приведените доказателства както в пророчествата, така и в символите, го потвърждаваха. Те внушаваха силно убеждение за истинност; и "среднощният вик" се разгласяваше от хиляди вярващи.

Движението заля като бурна вълна цялата страна. То се разпростираше от град в град, от село в село до най-отдалечените места, докато чакащият Божи народ се събуди напълно. Пред тази вест фанатизмът изчезваше подобно на

ранна слана под изгряващото слънце. Вярващите се освободиха от съмнението и объркаността и надеждата и куражът оживиха сърцата им. Великата борба, с. 399, 400, Гл. 22 - Параграф 27

От всички големи религиозни движения от дните на апостолите насам никое не е било по-изчистено от човешки несъвършенства и от сатанински коварства, както движението от есента на 1844 година. Дори и сега, след толкова много време, всички, участвали в движението и удържали твърдо истината, все още чувстват святото влияние на онова благословено дело и свидетелстват, че то беше от Бога. {Великата борба, с. 402, Параграф 30}

Това движение било разпалено от представения по-долу документ, написан от Самюъл Сноу, който за първи път бил публикуван на 21-ви юли, 1844 г. Пред Божия народ той излагал времето на 10^а ден от седмия библейски месец, който бил 22-ри октомври, 1844 г. Дж. Н. Лафбъроу записва събитието, което разпалило среднощния вик:

Така битката продължила до през месец юли 1844 г., когато най-голямата лагерна среща провеждана някога от адвентисти, се събрала в същия Ексетър, Н. Х. Докладва се, че на този лагер имало три хиляди души. Той бил проведен в горите, на открито, без платнена палатка за лагерните служби, но при наличието на много места. В неделя предиобед проповядвал старейшината Джоузеф Бейтс, когато един човек пристигнал в лагера, яздейки с пълна скорост, оставил коня си където държали добитъка си, влезнал сред публиката и се настанил край семейството на старейшината Джон Коуч, и с отворена Библия, шептейки, им обяснил причината за тяхното разочарование, и настоящата наложителност на среднощния вик.

Брат Бейтс използвал като илюстрация за техния курс на търпеливо очакване, своето преживяване, когато приближавал дома по време на морско пътешествие, след дълго отсъствие. Силата на Бога дошла върху сестра Коуч, когато се изправила и направила знак на брат Бейтс. Той казал: "Какво има, сестро?" Тя отговорила: "Това което разказваш е много добро, но тук има един човек, който има светлина за среднощния вик." "Е," казал

брат Бейтс, "тогава нека се качи тук на платформата и да я представи на хората," и си седнал.

Служителят който така застанал там бил С. С. Сноу, който с няколко изречения им очертал своята вест за среднощния вик. Старейшината Джеймс Уайт бил в онази публика; аз не бях там, но получих своята светлина по този въпрос от онези, които бяха. Среднощният вик

Брат Сноу ги попитал следното; "Къде се намираме в нашата адвентна опитност?"

Отговор от публиката: "Във времето на забавянето."

Въпрос: "Колко дълго трябва да се бави видението?"

Отговор: "До среднощ"

Въпрос: "Какво е един ден в пророчеството?"

Отговор: "Една година."

Въпрос: "Тогава какво би била една нощ?"

Отговор: "Шест месеца."

Въпрос: "Тогава какво би било Среднощ?"

Отговор: "Три месеца."

Въпрос: "Колко дълго сме във времето на забавянето?"

Отговор: "Точно три месеца."

Той казал: "Тогава сега е точно среднощ, и аз съм тук със среднощния вик." С няколко изречения той обяснил, че указът е излязъл през есента на 457 г. и затова те отброявали с шест месеца по-кратко, показвайки им, че 2300 дни ще приключат на 22-ри октомври, 1844 г., вместо през пролетта, както предполагали по-рано. Тогава той казал със силен глас: "Ето, Младоженецът идва на десетия ден от седмия месец, 22-ри октомври, 1844 г. Излезте да Го посрещнете."

Когато изговорил тези думи, могъщата Божия сила преминала през онзи лагер, събаряйки множеството на земята, внезапно превръщайки онзи лагер в най-мощната среща за изповед и свидетелство. Това било само началото на вестта за среднощния вик. За това движение брат Саудърт казал в Среднощния вик – вестникът на който той бил редактор: "Той мина през страната със бързината на торнадо, и почти едновременно достигна сърцата в различните отдалечени места, и то по един начин, който можеше да бъде сметнат само като събитие ръководено

от Бог." Дж. Н. Лафбъроу, Великото Второ Адвентно Движение, с. 523

Когато ангелът обяснил на Елън Уайт събитията довели до разочарованието от 22-ри октомври, 1844 г., тя научила следното:

Докато се молах на семейния олтар, Светият Дух ме осени и ми се струваше, че се издигам все по-нагоре и по-нагоре, високо над тъмния свят. Обърнах се да видя къде е адвентният народ в този свят, но не можах да го намеря. Тогава чух глас да ми казва: "Погледни пак, но гледай малко по-високо". Повдигнах очите си и видях една права и тясна пътека, простираща се високо над света. Адвентният народ пътуваше по тази пътека към святия град, който се намираще на другия край на пътеката. **Зад пътуващите адвентисти, в началото на пътеката, имаше блестяща светлина, за която един ангел ми каза, че представлявала "среднощният вик"**. Тази светлина огряваше цялата пътека и беше светилник за нозете им, за да не се спъват. {Ранни писания, с. 14, Моето първо видение – Параграф 2}

Дадената от Самюъл Сноу през юли 1844 г. вест за среднощния вик, съдържа информация, която щяла да осветлява пътеката на светиите през целия път да Божия град. Дотогава докато те държали очите си насочени към Исус, въоръжени с тази информация, те нямало да се спънат. Вестта за среднощния вик съдържа информация за следното:

1. 6000^{те} хиляди години
2. Пророчеството за 2520 години
3. Пророчеството за 2300 години
4. Седемдесетте седмици от Данаил 9-та глава
5. Годината на разпятието – 31 г. сл. Хр.
6. Петък е денят в който Христос е умрял през онази година.
7. Караитският юдейски календар е правилният календар, чрез който се определят библейските празници, като по този начин се определя и датата 22-ри октомври 1844 г. като дата за деня на умилостивението през онази година.
8. Даването на закона на планината Синай било предобраз на изливането на Светия Дух в деня на Петдесетница.

9. Идването на Христос е свързано с Юбилея и тогава образът на празника на шатрите ще се изпълни при сватбената вечеря на Агнето.
10. Периодът от 1000 години след идването на Христос е една милениална съботна почивка.

Тази сила на Духа, която придружавала среднощния вик, във връзка с Втората ангелска вест, ни кани да обмислим внимателно колко здраво са положени точките на тази вест. Игнорирането им означава замъгляване на светлината, която огрява "цялата пътека", и то би довело до изпадането ни от правия и тесен път към вечния живот.

Изводите от Караитския календар не се ограничават само до метода за стартиране на библейската година. Те ни казват също, че седмият ден на седмицата е съботата – премахвайки по този начин идеята, че съботата се изчислява според новолунието или лунарната събота. Те премахват също идеята, че съботата започва при изгрев, понеже това не е част от Караитската календарна система.

Моят сериозен апел към всички, които се интересуват от третата ангелска вест, е да чуят среднощния вик и да останат на пътеката, която е осветила за нас целия път до града. Има много гласове, които викат към Божия народ да изостави среднощния вик, но всички тези призови ще завършат с унищожение. Онези, които имат уши да чуват, нека слушат.

Истинският Среднощен вик от Сашюги Сноу

Нашият благословен Господ и Учител обеща, че ще дойде отново и ще вземе своя народ при себе си; та където е той, да бъдат и те. Мястото, което той и те ще населяват завинаги е Новият Ерусалим, онзи свят град приготвен от Бога за тях, който ще слезе от Бога, от небето, и онази Нова Земя, където ще живее правда.

Относно времето на това идване, той казва в Марко 13:32: "Но за този ден и час никой човек не знае; не, нито ангелите, които са в небето, нито Синът, но само Отец." Мнозина смятат, че този пасаж доказва, че хората никога няма да знаят времето. Но, ако доказваше това, то това по подобен начин доказва, че и самият Син на Бога никога няма да знае времето: защото пасажът

заявява точно същото за него, което казва и за ангелите и хората. Но може ли някой да повярва, че нашият славен Господ, на когото е дадена цялата власт на небето и земята, е, и ще остане в неведение относно времето до самия момент, когато идва да съди света. И ако не, тогава със сигурност този текст никога не може да докаже, че хората не могат да бъдат направени способни да разберат времето. Една стара английска версия на този пасаж гласи: "Но този ден и час не е изявяван от никой човек, нито от ангели, които са в небето, нито от Сина, но от Отец." Това е правилният прочит според няколко от най-способните критици на нашето време. Думата знам, тук е използвана в същия смисъл, както е използвана от Павел в 1 Кор. 2:2. Павел добре разбирал много други неща, освен Христос и то разпънат, но той решил да не изявява нищо друго между тях. Така и в първоначално цитирания пасаж е заявено, че никой друг, освен Бог Отец не изявява деня и часа, т. е. определеното време на второто идване на неговия Син. И това по необходимост предполага, че Бог прави времето известно.

Старият завет съдържа свидетелството на Отец относно неговия Син, и относно времето както на първото, така и на второто му идване. Затова времето трябва да се разбира. Виж Дан. 12:10: "Мнозина ще бъдат очистени и избелени и изпитани; но нечестивите ще вършат нечестие; и никой от нечестивите няма да разбере; но мъдрите ще разберат." Римл. 15:4: "Защото каквито неща са били писани преди, писани са за наша поука, та чрез търпението и утехата на Писанията да имаме надежда." Чрез поучението на неговото слово, когато сме водени в него чрез Светия Дух, трябва да разберем времето на идването на нашия Славен Цар.

Като допълнително доказателство за това, виж Дан. 9:25, "Знай затова и разбери, че от излизането на заповедта за възстановяването и построяването на Ерусалим, до Княза Месия, ще бъдат седем седмици и шестдесет седмици." Марко 1:14, 15: "След като Йоан беше хвърлен в тъмницата, Исус дойде в Галилея, и проповядваше евангелието на Божието царство, казвайки: времето се изпълни." Лука 19:43, 44: "Защото върху теб ще дойдат дни, когато враговете ти ще направят окопи около теб, и ще те обкръжат и завардят от всяка страна, и ще те сринат със земята, заедно с децата ти вътре, и няма да оставят върху теб един камък върху друг; защото ти не позна времето на твоето посещение." 1 Петр. 1:9-11: "като издирвах

кое или какво време посочваше Христовият Дух, който беше в тях, когато предизвестяваше страданията на Христос и последващите ги слави." Исая 40:1-5; Деяния 17:30, 31: "Назначил е ден в който ще съди света с правда." Екл. 3:17: "Бог ще съди праведните и нечестивите; защото има време за всяка цел и за всяка работа." Екл. 8:5-7: "Който пази заповедта, няма да види зло, а сърцето на мъдър човек познава и време и съд." Ер. 8:6-9: "Слушах и чух, но не говорех право; няма кой да се покае заради злото си и да каже: Какво направих! Всеки се връща в своя бяг като кон, който се втурва в боя. Даже щъркелът по небето знае определените си времена и гургулицата, и лястовицата, и жеравът пазят времето на идването си, а Моят народ не знае правото на Господа. Как казвате: Ние сме мъдри и законът на Господа е с нас? А пък ето, и него лъжливото перо на книжниците превърна в лъжа. Мъдрите се посрамираха, уплашиха се и бяха хванати. Ето, отхвърлиха словото на Господа и каква мъдрост имат?" Осия 9:7-9: "Дойдоха дните на посещенияето, дойдоха дните на отплатата — ще познае това Израил. Пророкът обезумя, духовният човек полудя." Римл. 13:11-14: "И знаейки времето, че сега е времето да се събудите от сън."

Шестте хиляди години

Периодът от време определен за този свят, в неговото настоящо състояние, е 6000 години, при чието прекратяване започва великата хилядогодишна събота, за която се говори в Откр. 20 гл., и която ще бъде въведена чрез личното явление на Христос и първото Възкресение; виж Ис. 46:9, 10; Бит. 2:1-3; Евр. 4:4-9; Ис. 11:10; 2 Петр. 3:8. Според хронологията на Ъшер, която е общопризната, християнската епоха започва в 4004 г. от сътворението на света; но Ъшер е изгубил 153 години от времето на съдиите. От разпределянето на ханаанската земя до началото на Самуиловото управление, той дава само 295 години: докато Павел в Деяния 13:20 ни дава "около 450 години." От книгата Съдии имаме 430 години, и това което ни дава Йосиф Флавий е още за старейшините и анархията, преди да е управлявал който и да е съдия; като добавим тези към 430 стават 448, и това е в съгласие с Павел, ако допуснем, че той е говорил за приблизителни числа. Разликата между това време и даденото от Ъшер е 153 години, и трябва да се добави към възрастта на света, превръщайки 4157 в начало на християнската ера, или с други думи, 4156 и една част, която е била

подмината при предполагаемата точка за рождението на Христос. Ако приспаднем това от 6000 години, остатъкът е 1843 и една частица. Затова периодът ще завърши през 1844 г. сл. Хр.¹

Седемте времена на езигниците (2520 години)

Седемте времена на езическо господство над църквата на Бога, за които се говори в Левит 26 гл., започнали със сломяването на гордостта на тяхната власт при пленяването на юдейския цар Манасия в 677 г. пр. Хр. Виж Ис. 10:5-12; Ер. 15:3-9; Пл. Ер. 1:17; 2 Лет. 33:9-11. Това е датата приписвана за това събитие от всички хронолози. Седемте пророчески времена съставляват 2520 години. Като доказателство за това, виж Откр. 12:6, 14, където $3\frac{1}{2}$ времена са равни на 1260 години. Следователно едно време се състои от 360 слънчеви години, които умножени по седем дават 2520 години. Ако този период започваше от първия ден на 677 година пр. Хр., щеше да завърши на първия ден от 1844 г. сл. Хр., защото 677 пълни години от едната страна и 1843 от другата, правят 2520 пълни години. Предполагало се е, че периодът е щял да завърши през 1643 сл. Хр., но тъй като една част от 677 пр. Хр. е оставена, една съответна част от 1844 г. сл. Хр. трябва да бъде отнета, за да се направи периода пълен. Манасия трябва да е бил взет в плен през есента. Като доказателство за това виж Осия 5:5; Ис. 7:8; Ис. 10:11. Осия заявява, че Ефрем и Израил ще паднат, и че Юда също ще падне с тях; Исая представя Асирийския цар като заплашващ да направи на Ерусалим така както е направил на Самария; затова финалното отвеждане на десетте племена е било преди инвазията на Юда, и в същата година. Пророчеството на Ис. 7:8, е датирано правилно в 742 пр. Хр.; 65 години от тази точка ни довежда до 677 г. пр. Хр. В тази година било финалното покушение над Ефрем, така че да не бъде повече народ.

¹ Самюъл Сноу сгрешил в своето изчисление за края на 6000 години, но принципът за използване края на 6000 години като част от доказателството при подготовката за идването на Господ остава. 6000 години, Исус идва, когато е и 1^{то} възкресение, и тогава е 1000 годишната събота преди 2^{то} възкресение.

Историята за това откриваме в 4 Царе 17 гл. Царете не излизат на военните си експедиции през есента или зимата, но през пролетта или лятото. Затова през пролетта или лятото на 677 г. пр. Хр., Есарадон, и асирийците започнали да преселват остатъка от десетте племена от градовете на Самария; и когато завършили това, докарали чужденци и ги поставили да населяват тези градове на тяхно място. Свършвайки тази работа, която трябва да е отнела няколко месеца, тогава те били готови да нападнат и Юда. Така че през есента на 677 г. пр. Хр., те превзели град Ерусалим, оковали неговия цар и го отвели във Вавилон. От това време 2520 години достигат до есента на 1844 г. сл. Хр. Тогава времената на езичниците ще се изпълнят, епохата на пълнотата на времената ще дойде, Изкупителят ще дойде в Сион, и целият Израил ще бъде спасен.

2300 дни

2300-те дни от Дан. 8:14, са дадени като дължина на видението съдържащо се в тази глава. Овенът е Мидо-Персия, козелът е Гърция, а малкият рог, който нараснал извънредно много е Рим. От 2-ра и 7-ма глава на Данаил научаваме, че Рим ще дойде до края си, когато Древният по дни дойде, съдът бъде поставен, Синът човешки дойде в небесните облаци и Богът на небето установи едно вечно царство. Следователно 2300 дни, които стигат до времето, когато така възвишаващият се рог ще бъде "сломен без ръце," и до окончателния край на негодуванието" има точно толкова години, и те свършват с идването на Исус в облаци на славата. Периодът започнал със 70-те седмици от Дан. 9:24, които са определени или отрязани и съставляват част от 2300 дни. Затова те трябва да започнат заедно. От 25-ти стих научаваме, че те започват с излизането на заповедта или указът за възстановяването и построяването на Ерусалим. Точката на времето от която трябва да се отброява, трябва да бъде или, когато указът бил издаден за първи път, или, когато е бил приведен в изпълнение; не може да е първото, защото указът обхваща всичко, което е било постановено от Кир, Дарий и персийският цар Артаксеркс. Виж Ис. 44:23; Ис. 45:13; 2 Лет. 36:22, 23; Ездра 1:14; Ездра 6:1-15; Ездра 7 гл. Указът обхваща три основни цели: построяването на храма, възстановяването на юдейската държава, и построяването на улицата и стената. Ако 70-те седмици, които са 490 години, започваха с първото издаване на указа, 536 пр. Хр., те щяха да приключат в

46 г. пр. Хр.; но 69-те седмици трябваше да стигнат до появата на княза Месия, а 70-та, или последната седмица, обхваща времето на неговото разпятие; затова ние трябва по необходимост да започнем да броим от друга точка, тоест от обнародването и изпълнението на указа в Юдея.

От Ездра 7:8, 9, научаваме, че Ездра възлязъл на първия ден от първия месец и пристигнал в Ерусалим на първия ден от петия месец в 7-та година на Артаксеркс – 457 г. пр. Хр. Пристигайки в Ерусалим, той назначил магистрати и съдии и възстановил юдейската държава, под протекцията на персийския цар, бивайки напълно оторизиран за действие чрез указа на Артаксеркс. Това по необходимост изисквало малко време, и то ни води до момента, когато възстановяването влязло в сила и изграждането на улицата и стената започнало. Седемдесетте седмици са разделени на три части: 7 седмици, 62 седмици, и 1 седмица - виж Дан. 9:25. Връзката показва, че 7-те седмици са били определени за изграждането на улицата и стената. Следователно то е започнало, когато е стартирало тяхното изграждане - през есента на 457 г. пр. Хр.; от тази точка 2300 години достигат до есента на 1844 г. сл. Хр.

Седемдесетте седмици

69-те седмици достигат до появата на Месия. Мнозина са смятали, че това е било при неговото кръщение, но това е грешка; както напълно става ясно от Йоан 1:19-34. Там научаваме, че след кръщението на Христос, той не бил познат на юдеите като Месия; Йоан казва в стих 26-ти: "Между вас стои един, когото не познавате;" а в стихове 33-ти и 34-ти, той заявява, че не го е познавал, докато не е видял Духа да слиза и да остава на Него при кръщението, което е било преди той да е дал свидетелството си. Няма доказателство, че някой, освен Йоан, е видял Духът да слиза по този начин. Следователно, доказателството, че Исус е Месия, не бе дадено на никой друг освен на Йоан, освен ако не е дадено на другите чрез свидетелството на Йоан. Но свидетелството на Йоан не беше напълно достатъчно, за установяването на това; понеже Исус заявява в Йоан 5:33, 34: „Вие пратихте при Йоан, и той свидетелства за истината. Но аз не приемам свидетелство от човек."

В 36-ти стих Христос казва: „Но Аз имам по-велико Свидетелство от това на Йоан; защото делата, които Отец ми е дал да извърша, същите тези дела свидетелстват за мен, че Отец ме е пратил.“ Чудесата на Христос доказват, че той е Месията; но дори неговото собствено свидетелство не е достатъчно без онези чудеса, за да се потвърди идеята, както е видно от 21-ви стих: „Ако Аз свидетелствам за себе си, свидетелството ми не е истинно.“ Публично извършените чудеса на Христос не започнали преди Йоан да бъде хвърлен в затвора – виж Мат. 11:2-6; Лука 7:19-23. Пророчеството в Дан. 9:25 относно 69-те седмици, се отнасяше за цялата юдейска нация; и те бяха осъдени, понеже не го разбраха. В Лука 19:43, 44, виждаме как нашият Господ провъзгласява най-ужасните съдби върху тях, понеже те не познаха времето на тяхното посещение. Пророчеството беше ясно, и те трябваше да го послушат. Нашият Спасител също им каза ясно кога приключваше периодът, казвайки: "Времето се изпълни." Виж Марко 1:14, 15; Мат. 4:12, 17; Деяния 10:37; така виждаме, че скоро след затварянето на Йоан, 69 седмици свършват и започва 70-та седмица, . Йоан започнал служението си в 15-та година на Тиберий Кесаря - виж Лука 3:1-3. Администрацията на Тиберий започнала, според единното свидетелство на хронолозите, през август на 12 г. сл. Хр. Четиринадесет години от тогава достигат до август на 26 г. сл. Хр., когато започнала неговата 15-та година. Следователно, служението на Йоан е започнало в последната част на 26 г. сл. Хр. От Лука 3:21 научаваме, че след като Йоан бил кръщавал известно време, Исус дошъл и се кръстил; а стих 23-ти ни информира, че по това време той не е бил далече от 30 годишна възраст. Астрономически е доказано, че нашият Спасител е бил роден четири години преди християнската ера. Доказателството е следното. Около 527 г., Дионисий Екзигус - един Римски монах, определил началото на християнската ера като година 4713 от юлианския период. Това отброяване е било следвано и до днес. Но Йосиф Флавий в своите Древности, Книга 17, гл. 6, споменава конкретно лунното затъмнение, което се случва кратко преди смъртта на Ирод; а астрономическите таблици доказват, че това затъмнение е било на 13-ти март, в 4710 година от юлианския период. Нашият Господ е бил роден няколко месеца преди това; защото след раждането му Ирод се опитал да отнеме живота му, а Йосиф, бивайки предупреден на сън от ангела на Господ, взел малкото дете и майка му, и отишъл в Египет, където останал до

смъртта на Ирод – виж Мат. 2:13-15. Следователно, последната точка, която можем да определим за раждането на Христос, е към края на 4709-та година, точно четири години преди времевата точка, която предложил Дионисий за начало на християнската ера. Оттук следва, че към края на 26 г. сл. Хр. Исус е бил на 30 години, а при кръщението си е бил на малко повече от 30 години. Скоро след това, както става ясно от Йоан 2:11-13, имало пасха. Тъй като това е била първата пасха след началото на кръщаването от Йоан, това трябва да е било през пролетта на 27 г. сл. Хр. След това Исус е имал своя разговор с Никодим и го е учил относно новороддението – виж Йоан 3:1-21. Стих 22-ри ни информира, че след тези неща Исус се е върнал в юдея, където се е бавел и е кръщавал. Тъй като преди това той бил в Ерусалим на пасхата – виж Йоан 2:23 – а сега се е върнал в Юдея, той трябва да е отсъствал между тези две точки във времето. Това по необходимост ни довежда до лятото или есента на 27 г. сл. Хр. Но „Йоан все още не беше хвърлен в тъмница“ – виж Йоан 3:24. Следователно, ние сме принудени да поставим точката на времето, когато Исус е започнал да прогласява евангелието в Галилея, през есента на 27 г. сл. Хр. Тук свършват 69-те седмици, и тук започва седмицата по време на която бил потвърден заветът – виж Дан. 9:27. В средата на седмицата Исус направил да престанат жертвата и приносът, принасяйки себе си на Бога като Агне без недостатък на кръста. Еврейската дума, която е преведена като "средата," е дефинирана от Лексикона като: "половина, половината част, средата (middle), среда (midst)." Седмицата била разделена на две половини, и събитието, което трябвало да я раздели по този начин било смъртта на Христос.

Караитският календар

Според д-р Хейлс - един от най-способните и най-добри хронолози, това събитие се е случило през пролетта на 31 г. сл. Хр. Фъргюсън го позиционира в 33 г. сл. Хр.; но за да го докаже, възприема равинския начин за отброяване на годината, който не е правилен. Те започват годината с новолунието през март; а Караитите с новолунието през април. Думата Караит означава "съвършен в закона." Те обвиняват Равините, че са отстъпили от закона и са се конформирали с обичаите на езичниците; и обвинението е справедливо, тъй като те регулират годината си чрез пролетното равноденствие,

подражавайки на римляните; докато законът не казва нищо за пролетно равноденствие²; но изисква на 16-я ден от първия месец³ принасянето на първите плодове от ечемичната жетва. Но ако годината започваше, както смятат равините, с новата луна през март, ечемичната жетва не би могла да узрее до 16-я ден на това време. Следователно караитите са несъмнено прави. Нашият Господ беше разпънат в деня на Пасхата, както става ясно от Йоан 18:28. Това също беше и денят преди съботата, както се доказва от Йоан 19:31. Според равинското броене, пасхата се случва в деня преди съботата в 33 г. сл. Хр., а не няколко години преди или след това. Но според отброяването на караитите, Пасхата се пада на този ден през 31 г. сл. Хр. Следователно това беше годината на разпятието. Заветът беше потвърден от Христос в половината на седмицата, а през другата половина от неговите апостоли - виж Евр. 2:3, 4: "Как ще избегнем ние, ако пренебрегнем едно такова велико спасение, което отпърво започна да се прогласява от Господ, и ни беше потвърдено от онези които го чуха; Бог също им свидетелстваше със знамения и чудеса, и с различни личби, и дарове на Светия Дух според собствената си воля?" Потвърденият завет беше Новият завет, т. е. евангелието. Да го потвърди означава да го установи на твърда основа. Основата на евангелието е Исус и възкресението – виж Деяния 17:18; 1 Кор. 3:9-11; Еф. 2:20. Евангелието беше установено на тази основа чрез свидетелство, придружено от чудеса, тъй като тези доказателства бяха неотменно необходими. Но Йоан не извърши никакви чудеса - виж Йоан 10:41, следователно служението на Йоан не беше част от потвърдението. Бог работеше чрез Христос в онези могъщи дела през половината седмица и чрез апостолите през другата половина, на които беше възложено едно

2 За повече по този въпрос виж книгата Движението на седмия месец, Среднощният вик и Караитският календар.

3 Самюъл Сноу допуска, че календарът на Караитите изчислява помахането на първите плодове на 16^а ден, но това не е правилно. Сноу идентифицира правилния календар, но го свързва с Равинското изчисление на първите плодове, което не е правилно. Виж <https://www.nehemiaswall.com/truth-shavuot> за повече подробности. Гледайте също проповедта: Календарът и Умилостивението.

специално дело, за което те бяха квалифицирани по един подходящ начин, и това дело беше да свидетелстват относно делата и възкресението на нашия Господ – виж Лука 1:2; Йоан 15:27; Лука 24:48; Деяния 1:8, 21, 22; 2:32; 3:15; 10:36, 42; 1 Йоан 1:1, 3. Всички тези свидетели, с изключение на един, бяха призвани и квалифицирани, бивайки с Христос от началото на неговото служение, след пленяването на Йоан. Но когато Павел беше обърнат и получи своята повеля относно евангелието към езичниците, един специален свидетел беше призван да устои.

Всички тези свидетелстваха за фундаменталният факт, че Исус Христос е бил възкръснал от смъртта. Гал. 1:10-12; 1 Кор. 15:1-9. При апостолите не е било въпрос на вяра дали Христос е бил възкръснал, но въпрос на знание. Те го бяха видели и докоснали, и общуваха с него, бяха яли и пили с него след възкресението му, и бяха получили заповед от него да свидетелстват за тези неща. Извършвайки това, те потвърдиха завета, или с други думи, установиха евангелието по отношение на възкресението на Христос, което е основата на вярата и надеждата на всички Божии деца. Но само това свидетелство не беше достатъчно, за да потвърди факта, че Исус бе възкръснал от смъртта. Затова в Марко 16:20 ни е казано: "И те излязоха и проповядваха навсякъде, а Господ работеше с тях и потвърждаваше словото чрез придружаващите чудеса." Виж също Евр. 2:3, 4. Когато последният свидетел, Павел, бе призван, и даде своето свидетелство, потвърдено от чудеса, евангелието като божествена система на вярата, надеждата и любовта, беше установено на истинската му основа; с други думи, заветът беше потвърден. Павел беше обърнат през есента на 34 г. сл. Хр. Тъй като Исус бил разпънат в средата (midst/middle) на седмицата, и в деня на пасхата, който бил четиринадесетият ден от първия месец, оттук следва, че седмицата е започнала в седмия месец на 27 г. сл. Хр., и е свършила в 7-я месец на 34 г. сл. Хр. Това бил краят на седемдесетте седмици. От тази точка, остават 1810 години до края на 2300 дни. И от седмия месец на 34 г. сл. Хр., 1810 години достигат до 7-я месец на 1844 г. сл. Хр.

Предобразите

Законът на Мойсей съдържаеше сянка на идващите добри неща; една система от символи и образи, сочещи към Христос и неговото царство.

Виж Евр. 10:1; Кол. 2:16, 17. Всичко съдържащо се в закона, трябваше да бъде изпълнено от него. В Мат. 5:17, 18, Исус казва: "Не мислете че съм дошъл да унищожа закона или пророците: Не съм дошъл да унищожа, а да изпълня. Защото истина ви казвам, докато не преминат небето и земята, нито една точка и йота от закона няма да преминат, докато всичко не се изпълни." Нашият Господ, при своето първо идване, когато умря на кръста, започна да изпълнява онези образи, съдържащи се в закона; той все още ги изпълнява като наш Първосвещеник; и когато дойде втори път, той ще завърши тяхното изпълнение. Нито една малка точка няма да пропадне, нито в същината на изявената сянка, нито в прецизно определеното за съблюдаването на образите. Защото Бог е точен пазител на времето. Виж Деяния 17:26, 31; Йов 24:1; Левит 23:4, 37. Тези пасажи показват, че времето е важна точка от закона на Господ; и затова предобразите и образите трябва точно да съответстват по отношение на времето. Един изпълнен в Христос предобраз беше пасхалното агне. То беше заколвано на 14-я ден от първия месец, Виж Левит 23:5. От Изх. 12:6 научаваме, че агнето беше убито вечерта. Страничното поле предава как това звучи на еврейски – между двете вечери." Джоузеф Фрей, един обърнат юдеин, казва в своята творба за пасхата, че следобедът или свечеряването на деня е било разделяно от тях на две части - по-малката, или първата вечер, и по-голямата, или втората вечер. Разделящата точка между двете била в три часа следобед, деветият час на деня. Исус умрял на кръста в същия ден и в същия час. Виж Марко 15:33-37. Така Христос, нашата пасха, беше жертван за нас. Нито една точка от закона не пропадна тук. Времето беше взето в предвид по един най-стриктен начин. В Левит 23:6, 7 сме информирани, че денят след пасхата е трябвало да бъде специална събота; а в стихове 10-ти и 11-ти, има заповед първите плодове от жетвата да се принасят на сутринта след съботата. Това беше предобраз на възкресението на Христос. И на същия ден, тоест денят след съботата, той разкъса връзките на гроба, и възкръсна триумфално, като образец за бъдещата жетва, първите плодове от спящите. Виж 1 Кор. 15:20-23. Отново в Левит 23:15, 16, имаме времето на празника на седмиците, или както се нарича, Петдесетница, който е петдесетият ден. **Това беше годишнината от Господното слизание на планината Синай при даването на закона; и се изпълни както научаваме от Деяния 2:1-4**, когато Светият Дух слезе като фучаш и силен вятър, и като разделени езици от огън, чрез което

апостолите бяха надарени със сила от горе, и по този начин квалифицирани да излязат и да изпълнят великата поръчка, която им беше дал Учителят - да проповядват евангелието на всяка твар.

Така виждаме, че онези предобрази, които сочеха към събитията свързани с първото идване на нашия Господ, бяха изпълнени точно във времето на тяхното съблюдаване. И всеки, който не е доброволно сляп трябва да вижда, а също и да чувства, че тези които остават неизпълнени, ще бъдат изпълнени с еднаква стриктност във времето. Не само това, но и самият Христос потвърждава този аргумент по аналогия, казвайки, че нито една точка и йота няма да премине от закона, докато всичко не се изпълни. Предобразите, които трябвало да се съблюдават в седмия месец, все още никога не са имали тяхното изпълнение в образа.

На първия ден от този месец, както научаваме от Левит 23:23-25, бил споменът за надуването на тръби. Виж Пс. 81:3: "Надуйте тръбата в новолунието, в определеното време, във времето на нашия тържествен празник." Виж също Откр. 10:7-11: "Но в дните на гласа на седмия ангел, когато той започне да звучи, тайната на Бога ще бъде изпълнена, както е заявил на слугите си пророците." На първия ден от 7-я месец, при изпълнението на 6000 години от първия ден на творческата седмица, великата хилядогодишна събота ще бъде въведена при прозвучаването на седмата тръба. Друг предобраз е даден в Левит 23:26-32, денят на умилостивението, или помирението, на десетия ден от седмия месец, в който първосвещеникът е отивал в най-святото място на скинията, представяйки кръвта на жертвата пред умилостивилицето, след което, в същия ден, е излизал и е благославял очакващото събрание на Израил. Виж Левит 9:7, 22, 23, 24, и Левит 16-та гл.; Евр. 5:1-6, и 9:1-12, 27, 28. Важната идея в този образ е завършването на помирението при излизането на първосвещеника от святото място. Първосвещеникът е бил предобраз на Исус – нашият Първосвещеник; най-святото място образ на самото небе; а идването на първосвещеника предобраз на второто идване на Исус, за да благослови очакващия го народ. Понеже това е било на десетия ден от 7-я месец, то на този ден Исус със сигурност ще дойде, защото нито една точка от закона няма да пропадне. Всичко трябва да се изпълни. **Празникът на шатрите, който започвал на петнадесетия ден от седмия месец, (виж Лев.**

23:33-43,) бил предобраз на сватбената вечеря на Агнето; която ще бъде чествана в Новия Ерусалим, скинията на Бога, която ще бъде с човеците. В Лев. 25:8-13, 23, 24, откриваме, че на десетият ден от седмия месец, в петдесетата година, винаги е трябвало да се свири с юбилейната тръба, и да се прави изкупление за цялата земя. Нека всеки чете внимателно връзката на тази тема, и със сигурност ще види, че това е най-поразителният предобраз на славното избавление на Божия народ и на цялото творение, което сега стъпва под проклятието, когато Изкупителят ще дойде в Сион, и ще осъществи изкуплението на телата на всички негови светии и спасението на изкупеното притежание. Виж Римл. 8:19-23; Еф. 1:9-14. Следователно, нашият благословен Господ ще дойде, за удивление на всички онези, които живеят на земята, и за спасението на онези, които наистина го очакват, на десетия ден от седмия месец в годината на юбилея: и това е настоящата година – 1844-та.

"Ако не послушат МОЙСЕЙ и ПРОРОЦИТЕ, няма да бъдат убедени дори и да възкръсне някой от мъртвите."

Истимският среднощем вик

“От всички големи религиозни движения от дните на апостолите насам никое не е било по-изчистено от човешки несъвършенства и от сатанински коварства, както движението от есента на 1844 година. Дори и сега, след толкова много време, всички, участвали в движението и удържали твърдо истината, все още чувстват свящото влияние на онова благословено дело и свидетелстват, че то беше от Бога.” Великата борба, с. 402, Параграф 30

*“Докато се молах на семейния олтар, Светият Дух ме осени и ми се струваше, че се издигам все по-нагоре и по-нагоре, високо над тъмния свят. Обърнах се да видя къде е адвентният народ в този свят, но не можах да го намеря. Тогаваша чух глас да ми казва: “Погледни пак, но гледай малко по-високо”. Повдигнах очите си и видях една права и тясна пътека, простираща се високо над света. Адвентният народ пътуваше по тази пътека към святия град, който се намираше на другия край на пътеката. **Зад пътуващите адвентисти, в началото на пътеката, имаше блестяща светлина, за която един ангел ми каза, че представлявала “среднощният вик”.** Тази светлина огряваше цялата пътека и беше светилник за нозете им, за да не се спъват. Ако държаха очите си насочени към Исус, който беше точно пред тях, водейки ги към града, те бяха в безопасност.”* Ранни писания, с. 14, Моето първо видение – Параграф 2